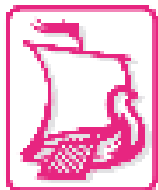


ЖУРНАЛ ВИЗНАНО ПЕРЕМОЖЦЕМ КОНКУРСУ "СВІТОЧ ПРИДНІРОВ'Я"

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ЩОМІСЯЧНИК



ВИХОДИТЬ 3 ЛИПНЯ 1991 р.

БОРИСТЕН

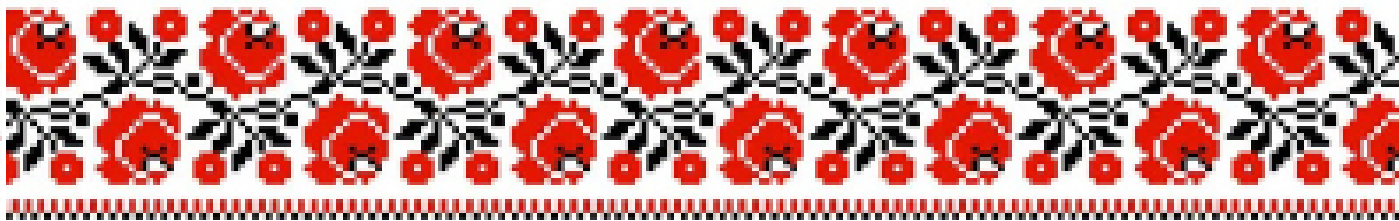
2023 рік

№ 10(383)

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ, ПУБЛІЦИСТИЧНИЙ
ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ ЩОМІСЯЧНИК



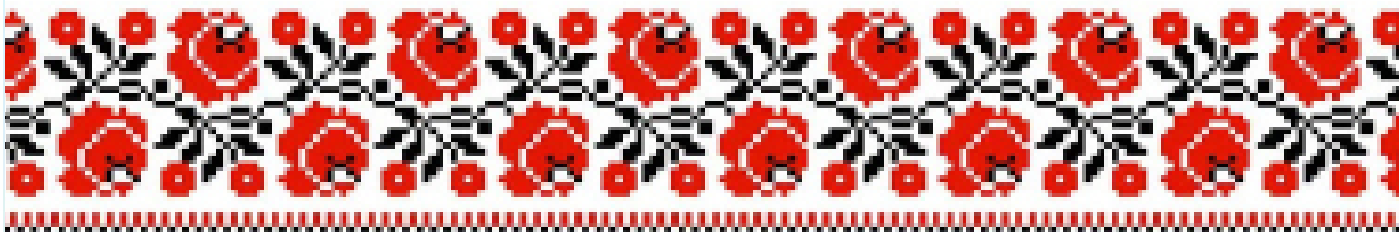
**Вінішування володарів
Відзнаки Івана Багряного 2023!**



“У всіх народів мова — це засіб спілкування, у нас це — фактор відчуження. Не інтелектуальне надбання століть, не код порозуміння, не першоелемент літератури, а з важкої руки Імперії ще й досі для багатьох — це ознака націоналізму, сепаратизму, причина конфліктів і моральних травм. Людина розмовляє рідною мовою, а на неї озираються...”

“Нації вмирають не від інфаркту, спочатку в них відбирають мову”

Ліна Костенко



«Бористен (Борисфен)» — незалежний і недержавний український науково-популярний щомісячник, який висвітлює наукові, культурні, соціальні, історичні події. Видавцем і засновником часопису є Дніпровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу „Бористен“», голова правління письменник і видавець Фідель Сухоніс.
Видавець: Дніпровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу „Бористен“

Серія КВ, реєстр. номер 16084-4556 ПР. Рік видання двадцять перший. Постановою президії ВАК України від 9 квітня 2008 року за № І-05/4 журнал внесено до переліку наукових фахових видань України, у яких можуть публікуватись основні результати дисертаційних робіт з історії, філології, політичних наук, мистецтва та культурології.

Редакція не завжди поділяє думку авторів і не несе відповідальності за недостовірність опублікованих даних. Редакція не несе відповідальності перед авторами і/або третіми особами і організаціями за можливу шкоду, нанесену публікацією статті. Редакція має право скоротити матеріал без згоди автора. Редакція сплачує гонорари тільки за матеріали, які замовлені авторами.

Представництва редакції:

У США: Promethean's Retort P.O.Box 35
Lyndhurst, N.J. 07071-0035 USA

З релігійних справ у США та Канаді: Mr. V. Babanskyj, 74 Oakrige, Watchung, N.J. 07069, USA;

У Ізраїлі: Svitlana Glaz, Arie Rubin, 18\I, Lod, Israel

У Польщі: Juri Hawryluk, skr. poczt. 55, 17 – 100 Bielsk Podlaski, Polska

Адреса журналу «Бористен»: Адреса редакції
а/с № 791, 49008 м. Дніпро, Україна
Телефон: (050) 340 - 28 - 27
e-mail: fidelsukhonis@gmail.com

Електронні версії журналу borysten.com.ua

Долучайтесь до нас у соцмережі
facebook.com/borysteninfo

Верстка\дизайн
журналу „CatArt”
Видавець
Видавничо-поліграфічний
центр
вул. Воскресенська, 11
49000 місто Дніпро
Україна

Папір офсетний.
Друк цифровий
Щомісячник,
наклад:
1500 примірників



ДОРОГІ ЖЕРТВОДАВЦІ!

Ви добре обізнані з тим наскільки зараз загрозлива ситуація з огляду на повномасштабне вторгнення Росії в Україну.

А тому найбільш важливим нині є допомога Збройним Силам України і потерпілим від агресії Моксель-Московії. Наш земний уклін добродію **Володимир Могучому (Nutley, N.J.)** за княжу пожертву для ЗСУ.

Так само дякуємо пану **Богдану Чуловському (Tucson, AZ.)** та добродійці **Валентині Глох (США)** за добровільні датки на лікування наших воїнів. Сердечно дякуємо кредитівці «Самопоміч» з Чикаго за щедрий дар на потреби редакції.

Ми щиро вдячні Вам за цікавість історичною Батьківщиною. Правдиво бажаємо Вам усіляких гараздів та гарного самопочуття!

Влас.інформ.



----- Зміст -----

Стор.1 Адреси доброти
Стор.2-4 Із сердечною вдячністю
СЦЕНІЧНІ ВЕКТОРИ
ВОЄННОГО БУТТЯ
Стор.5-7
«МАЛОРОСІЙСЬКИЙ
ВІРУС» У НАШИХ
МІЗКАХ
Стор.8 “Колонка
редактора”

Стор.9 Відзнаку
вручено!
Стор.10-15 ВЗІРЕЦЬ
ЛЮДЯНОСТІ
Стор.16-17 Пам’яті
Андрія Куцана
Стор.18 Новини
“Бористену”
Стор.19 Кросвод від
“Бористену”
Стор.20-26 Наша
Церква

Долучайтесь до нас у
соцмережі
facebook.com/borysteninfo

Ще більше цікавої
та актуальної
інформації на
нашому сайті
borysten.com.ua



«Пам'ять живе»

Із сердечною вдячністю ...

Визнання того, що Галина Андріївна Півняк мала важливе значення в моєму житті, було завжди. 15-го вересня цього року вона відійшла у засвіти. Для мене це стало втратою, під впливом чого вкотре пробую переосмислити і її внесок до духовно-культурної скарбниці Дніпропетровщини, і наші з нею дуже теплі стосунки.

Галина Андріївна – відома в українській журналістиці людина, заслужений журналіст України, засновниця багатьох історико-краєзнавчих і соціально-культурних телепередач та гуманітарних ініціатив у Дніпропетровській області. Понад 35 років вона плідно працювала у Дніпропетровській обласній телерадіокомпанії, де у редакціях документальних та художніх програм готувала телепередачі для обласного та республіканського телебачення. Серед найвідоміших телевізійних проєктів – програми про людей праці «Пороги», про традиції Богдана Хмельницького «Шляхами Богдана», телепередача широкого історико-культурного спектру «Скарби народу», а також культурно-краєзнавчі програми «Джерело», «Світ пізнає нас, ми пізнаємо світ», «Дивосил» та інші. У творчих пошуках Галина Андріївна співпрацювала з людьми різних професій. У краєзнавчих проєктах вона гуртувала навколо себе істориків і гуманітаріїв, з якими для збору матеріалу вирушала в експедиції і поїздки, до справи залучала й підтримувала молодих спеціалістів. Історики-краєзнавці високо оцінюють внесок

Галини Андріївни у відтворення в її телесюжетах унікальних фактів і навіть сенсаційних відкриттів про наш край і формування в свого глядача почуття любові і гордості до рідної землі.

Професійна діяльність Галини Андріївни, утім, розповсюджувалась і на більш широку тематику. В тому числі її насаги вистачало і на багаторічну співпрацю з Дніпровською політехнікою, де вона опікувалася гуманітарними справами, виявляла увагу до необхідної в освіті майбутніх інженерів гуманітарної складової. Їй належить заслуга заснування в тодішньому Гірничому інституті прес-центру та вдосконалення роботи кіностудії «Юність», яка на сьогодні вже накопичила велику кількість документальних фото- і відеоматеріалів з історії університету. Протягом десятиліть активно допомагала висвітлювати в засобах масової інформації різні зрізи життя нашого навчального закладу.

Люди, які у професійних або життєвих справах опинялись поряд з Галиною Андріївною, сходились у тому, що головні риси її характеру – доброта, порядність, повага до людей та відданість справі. Працюючи в університеті, я теж мала честь відчувати її доброзичливість, інтелігентність, щире участь у моїй долі і, звісно, професіоналізм. В моєму сприйнятті наших взаємин головним завжди був факт, що це вона майже 25 років тому привела мене в тодішню Національну гірничу академію України. А тривалі роздуми впорядкували і все те, що було

змістом нашого дружнього протягом всього цього часу спілкування.

Мене, свою протеже, вона завжди намагалась задіяти в безлічі гуманітарних проєктів, в які я – тридцятирічна та енергійна – з ентузіазмом поринала. Якщо ж розкрити дужки, то це, перш за все, була робота над циклом передач Дніпропетровського обласного телебачення «Пізнаємо світ, світ пізнає нас». Тут Галина Андріївна з притаманною їй вірою в здібності людини довіряла мені самі різні ролі. Я була автором текстів до документальних фільмів цієї серії, кілька разів їх озвучувала, разом з іншими людьми була їх учасницею. І завжди відчувала підтримку своєї наставниці.

Напевно, тоді переконалася в тому, що коли в тебе вірять, то можеш зробити набагато більше. Якось намічався проєкт із знайомства з книгою «Повість моїх літ» українця Олексія Воскобійника, який отримавши ще в сталінські часи тавро «сина ворога народу», зміг вирватися з Радянського Союзу та емігрувати до США, де став бізнесменом і меценатом, постійно підтримував українство. Тоді переді мною постало завдання: прочитати та написати відгук для літературно-мистецького щомісячника «Бористен» – на все про все три дні. Ну а потім ще й взяти участь в обговоренні книги в гуманітарному середовищі Університету. Із задачею я впоралась. На цьому прикладі й отримала майстер-клас із блиц-формату роботи журналістів.

Ще одне розуміння прийшло пізніше. Воно полягало в тому, що на початку 2000-х років далеко не всі українці були готові сприймати наголошені в творі прояви української самосвідомості та ідеї відмінного від радянської історіографії висвітлення подій Другої світової. Сьогодні в умовах боротьби українського народу з російським загарбником українці готові позбутись насадженої радянською пропагандою

неправди. Але тоді для популяризації подібного читива були потрібні власні вкорінені національно-патріотичні переконання, пасіонарність і комунікативні навички. Такі якості в Галини Андріївни були.

Під час нашої роботи над спільними проєктами Дніпропетровського обласного телебачення та Гірничого університету вона іноді приводила мене до ДОТРК, де ми брали участь у телевізійних передачах, на кшталт «Ранкового коктейлю». В рамках розвитку міжкультурних зв'язків їздили з іноземними гостями університету на острів Хортиця або до Петриківки. Будучи знайомою з відомими народними митцями, вона і нам давала можливість доторкнутись до творчого світу унікальних людей, серед яких – засновник фабрики петриківського розпису Федір Панко та заслужений майстер народної творчості Андрій Пікуш. Від них наша делегація, в складі якої була професорка психології із США Ренука Сеті, і почула історію про сьогоднішній всесвітньо відомий Центр народного мистецтва «Петриківка».

І знов невимушено і з вірою в мої літературні здібності Галина Андріївна пропонувала поділитись враженнями від цих поїздок у «Бористені». Так з її легкої руки на сторінках цього ж видання я публікувала інші матеріали про міжнародну сферу Гірничого університету. В масштабній гуманітарній діяльності вона своєю енергією об'єднувала фахівців його різних структур: міжнародного управління, гуманітарних кафедр, різноманітних культурно-освітніх та лінгвістичних центрів. Як талановита журналістка вона могла вихопити якесь вміння людини, на чому миттєво режисерувала новий сюжет, новий поворот. Дорогоцінним талантом Галини Андріївни було зачепитися за кожну позитивну рису в людині, кожне досягнення та розкрити її здібності якомога повніше.

В моїй пам'яті зберігаються інші сюжети й зворушливі моменти нашого спілкування. Я, звісно, була лише частинкою того значного культурно-гуманітарного простору, який був наповнений її талантом – журналістки, краєзнавиці, майстрині своєї справи, а також талантом доброти, порядності й поваги до людей.

*Олена Єгорова
Доцент кафедри історії та політичної теорії
Дніпровської політехніки*

На фото: у першому ряду в центрі - Півняк Галина Андріївна, ліворуч від неї - професорка психології із США Ренука Сеті, праворуч від Галини Андріївни - Олена Єгорова (тоді - фахівчиня міжнародного відділу НГУ, зараз - доцентка кафедри історії та політичної теорії Дніпровської політехніки)



«Спеціально для «Борустену»

«МАЛОРОСІЙСЬКИЙ ВІРУС» У НАШИХ МІЗКАХ



З розпадом Російської імперії в 1918 році Україна проголосила незалежність і зазнала негайного вторгнення як російської монархічної Білої армії, так і Червоної армії Володимира Леніна.

Зневірившись заявити про себе на Заході, Україна відправила свій народний хор за кордон як культурного посла. Після десятків виступів у Європі він прибув до Нью-Йорка в 1922 році. Він представив американській публіці те, що стане відомим як «Carol of the Bells» у Карнегі-Хол. На той час Україну захопили російські війська, кровопролиття повторюється сьогодні. Було вбито композитора Миколу Леонтовича, прискорилося винищення культурних, політичних, релігійних та інтелектуальних верств України.

Незважаючи на це, за п'ять з половиною років хор об'їздив 200 міст у 17 країнах, дав понад 600 концертів і отримав понад 1300 відгуків світової преси. Її місія була закладена в заголовку New York Times: «50 РОСІЙСЬКИХ СПІВАКІВ ПРИЗЕМЛЯЮТЬСЯ В ГЕЙСЬКИХ СУКТЯХ; Прибуває частина українського народного хору».

У 1935 році англійський журналіст Ланселот Лотон пояснив Палаті громад: «Те, що про неї [Україну] так мало чули, не дивно; Бо придушення української національності наполегливо супроводжувалося винищенням самого слова «Україна» та приховуванням самого існування українців. ...Цілеспрямована політика Росії полягала в тому, щоб уникнути і не заохочувати згадок про Україну за кордоном. Від середньовіччя до XVIII століття Україна займає значну роль у європейській літературі. Але після першої половини 19 століття Захід був змушений забути, що така нація існувала або була. [Це] є одним із головних політичних обманів історії». Академія курувала дезінформацію. Після ленінського державного перевороту 1917 року російські вчені-емігранти перенесли в західні університети імперський перепис російської історії. Це був олімпієць. Перетинаючи прірву в півтисячоліття між знищенням середньовічної держави Київська Русь і піднесенням одного з її колишніх колоніальних форпостів («Московії»), остання оголосила панування над першою.

Хронологія була перевернута, а історія перекинулася — народилася Україна, яка тепер стерта як «Малоросія». Послідовні покоління західних вчених увібрали до глибини душі канонічність Русі, що походить від Київської Русі, посиляючись один на одного як на авторитет до гіпнотичного застою. Не дивно, що, коли Україна вирвалася на міжнародну арену в 2004 році і знову в 2014 році, ми побачили книги під назвами «Українці: Несподівана нація» та «Пограниччя».

Західні експерти та миряни йшли в ногу зі своїми російськими колегами, *sub silentio* підтримуючи енцикліку Федора Достоевського: «Всі люди повинні стати росіянами, і перш за все росіянами, тому що російська національна ідея універсальна».

Російський експерт Джордж Кеннан розглядав Україну просто як російську «Пенсильванію». Інший дипломат, Кондоліза Райс, написала, що для Росії «втрата» України — це все одно, що США «втратити початкові 13 колоній». Для Генрі Кіссінджера «російська історія почалася в тому, що називали Київською Руссю». Президент Клінтон і Фіона Хілл говорили про «тисячу років російської історії». Для Державного департаменту Україна була «кукурудзяним поясом» Росії, а президент Джордж Г. В. Буш назвав Україну «Середнім Заходом Росії». А Інститут Брукінгса опублікував: «Це [«Київ»] був, по суті, першою столицею Росії». Не дивно, що згадка про «Україну» у вступі президента Володимира Зеленського на нещодавньому спільному засіданні Конгресу була умовним рефлексом, оскільки тиранію посібника зі стилю лише зараз переписують.

Застосуйте спотворену логіку Росії до іншої географії чи часу в історії. Аналогія держави Київської Русі з Римською імперією означала б, що сьогодення Румунія (або Іспанія, Франція, Ізраїль чи інша римська територія) може претендувати на Рим як на початок своєї історії, а сьогоденні італійці — на

просто дезорієнтованих румунів (або іспанців тощо).

США повинні вважати Лондон початком американської історії, а англійців — американцями. Іспанці — це справді мексиканці, кубинці чи аргентинці. Навіть тоді ці дві аналогії є применшеними, оскільки, на відміну від англійської та іспанської еміграції до Нового Світу, не було додаткової міграції з України до Росії. Відповідно, ці два приклади мають точніше зробити висновок про те, що корінне населення Нового Світу має претендувати на європейські столиці та країни як на свою спадщину. Історія майя починається в Мадриді.

Але хіба «Русь» насправді не є «Росією»? Гра з назвами означала б, що Бретань, північно-західна провінція Франції, утверджує сьогоденних французів як британців або, можливо, навпаки. Англосакси насправді наполовину німці (або німці — англійці). Британці починають свою історію від Вільяма Завойовника, вікінга у другому поколінні з французької Нормандії, який потім заселили вікінги — сучасні данці, шведи, норвежці.

Якщо англійці не американці, то, можливо, вони французи (або навпаки), чи шведи справді англійці? Може датчани англійці? Можливо, це робить англійців норвежцями. Німецький термін для позначення Франції — «Frankreich» на честь германського племені франків. Отже, німці справді французи чи, знову ж таки, навпаки? Необхідні розширення російської — і нашої — реверсії реальності нескінченні.

Реальні наслідки смертельні. Російський катехізис — це зловмисне програмне забезпечення в наших мізках. Це MSG для «переговорів» і «дипломатичного рішення» та живить самостримування. Це ламає нашу рішучість, підбадьорює Росію, а потім підриває нашу відповідь. Як інакше, якщо «Україна — вотчина Росії»?

Вільям Бернс, директор ЦРУ та колишній посол у Росії, написав, що членство в НАТО для України було б «серйозною стратегічною помилкою» через «глибоку історичну прив'язаність» Росії до України, зазначивши, що ми повинні «зважати на інтереси та чутливість Росії».

Результат слугує беззастережливим засобом для власноруч створеного піруету поза межами «міжнародного порядку». Як би ми відреагували, якби російський садизм натомість огорнув Італію, Францію чи навіть Польщу, не кажучи вже про їхній статус НАТО? Або що, якби ремілітаризована Німеччина вторглася й окупувала Данію? Чи ми б просто помахали пальцем протягом восьми років, запровадивши ембарго на поставки зброї, а потім заборонили їм наручники використовувати як зброю?

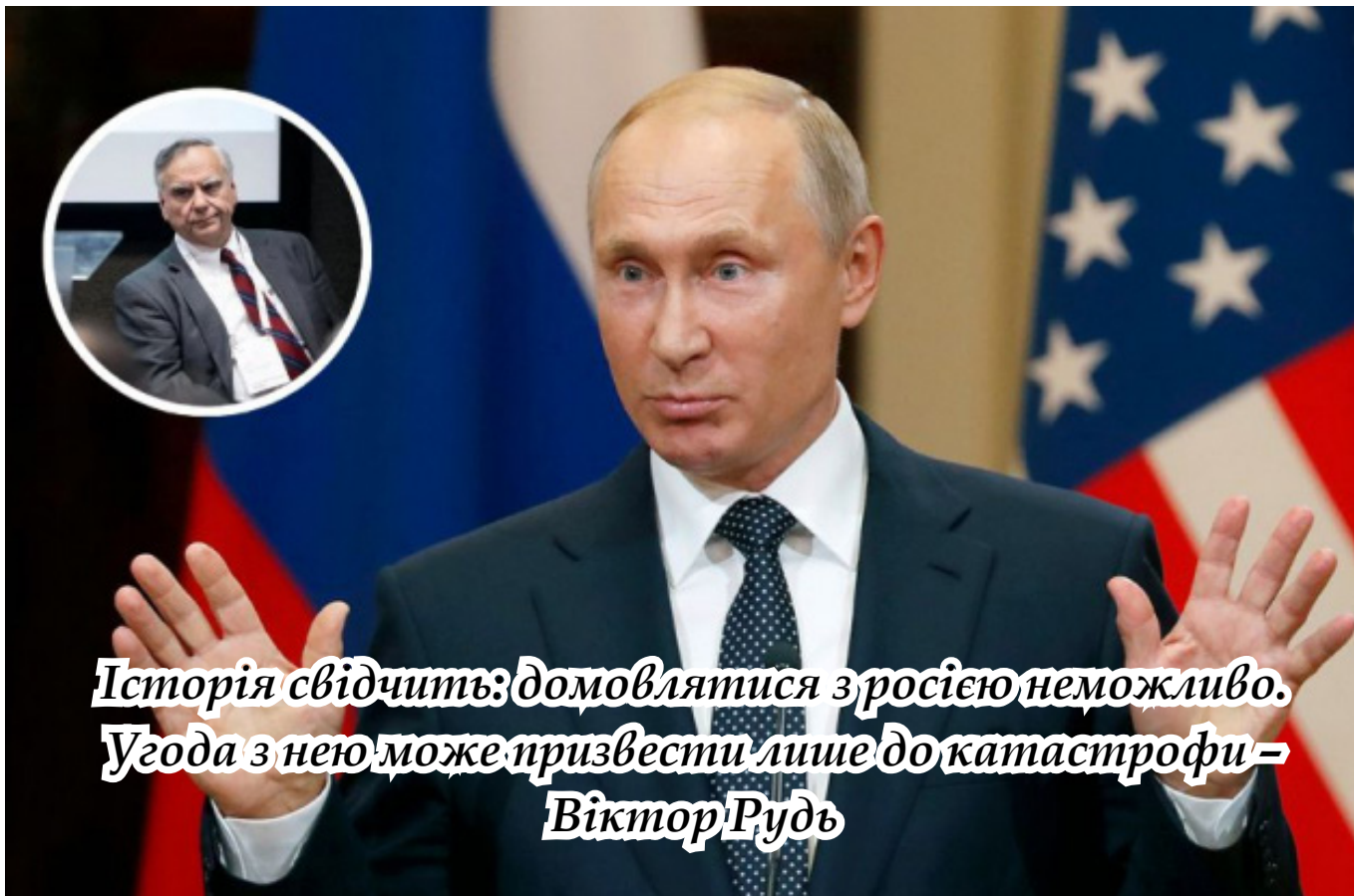
Оскільки Україна не є «нормальною країною», як, наприклад, Франція, вісцеральні імперативи відновлення суверенітету України, очевидно, мініатюрні. Що означало наше схвалення сумнозвісних Мінських протоколів?

Як же тоді осмислити непримиренне — військові злочини, звірства, злочини проти людства та геноцид Росії проти «єдиного народу», який є «історичною частиною» Росії? Це та сама голограма, яку ми кодифікували. По-перше, поверніться на кілька століть назад до вченого та священнослужителя Павла з Алеппо (Сирія):

«Хоча й чужинець, я почувався в Україні як вдома. Але в Московії мені було важко на серці, бо куди б я не був, нікому не було навіть трохи вільного. ... Ті, хто хоче вкоротити собі віку на 15 років, повинні йти в Московську землю. В Україні я знайшов радість життя, свободу і цивілізацію. Українці вчені. Вони люблять науку і вивчають право. Знають риторику, логіку та філософію. Практично всі жителі вміють читати і писати. ... Вони дуже люблять свою свободу, без якої не хочуть жити».

Потім подумайте про «Подорож у наш час» маркіза де Кюстіна, де він цитує російського дворянина: «[Росія] переробляє факти, веде війну на доказах і перемагає в битві». Це було в 1839 році.

Віктор Рудь (США)



**Історія свідчить: домовлятися з росією неможливо.
Угода з нею може призвести лише до катастрофи –
Віктор Рудь**



Леоніду Бакуму не мало і не багато 68 років. Все своє життя працював шофером. Професійну долю вважає щасливою. Бо за десятиріччя далеких подорожей жодної серйозної пригоди на дорозі.

Разом з милою його серцю Тетяною живе Леонід у селі Рясному що на Солоняниці. Вирощують городину і фрукту із завзяттям молодих. Бо не звик Леонід із дружиною до неробства.

- Моя мати прожила 94 роки,-пригадує, - Бакум.-Бувало зіприться на палицю і шарує город до чорніше чорного. Я їй -мамо пощо це Ви так себе караєте...

А я Леоніду:

- Ну, а ти пощо?

Той у відповідь лише заливчасто сміється. Ось такий він Леонід Бакум!

Фідель Сухоніс

Відзнаку вручено!

Війна стоїть на перепоні усіх наших задумів та планів. Хоч, з іншого боку, наша українська впертість не дає клятій розгулятися сповна. Вочевидь, найперше - це завдяки ЗСУ і прагненню зберегти та примножити український світ кожному з нас.



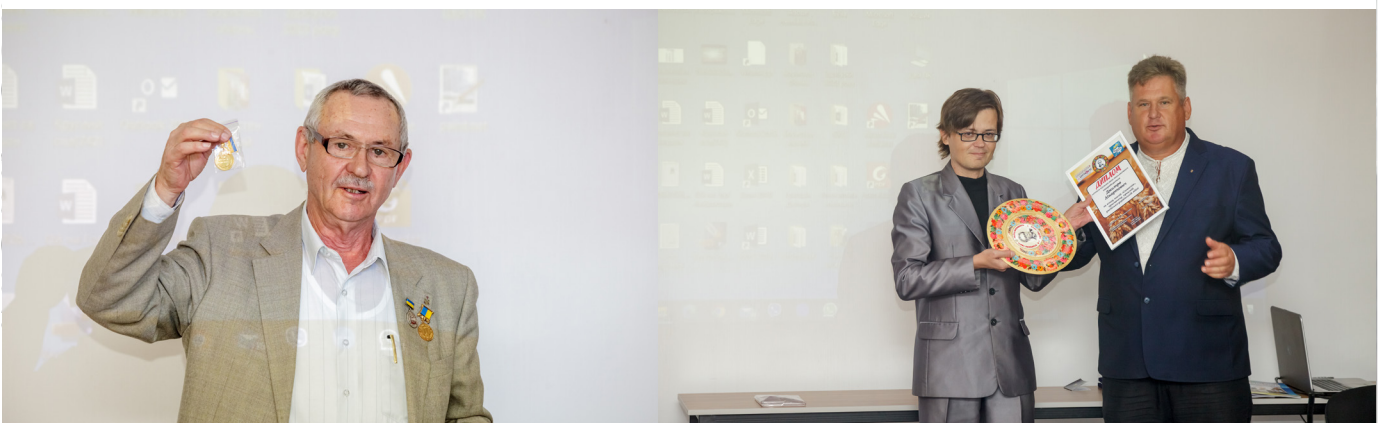
2-го жовтня, попри трагізм нашої теперішньої днини, вже традиційно у день народження Івана Павловича Багряного, відбулася урочиста імпреза вішнування лавреатів Відзнаки його імені. Пройшла вона у стінах Гончаренко Центр Дніпро. education and culture

що у певній мірі так само символічно. Адже народний депутат України Олексій Гончаренко належить до найбільш радикально налаштованих політиків щодо Моксель-Московії і майбутніх наших стосунків з державою-терористом.

Відома річ, що через війну участь в зібранні змогли взяти лише окремі номінанти.

А втім, особливо потішило присутніх спілкування онлайн із пані Вірою Петрушою (керівник добродійної організації Usare з США) та ще одним із цьогорічних лавреатів - актором, поетом, офіцером ЗСУ Дмитром Лінартовичем, який захищає н кожного з нас в лавах ЗСУ. Євген Безус та Наталя Соколик таки порадували присутніх як номінанти цьогорічної Відзнаки імені Івана Багряного.

На загал, імпреза стала не стільки вшануванням гідних людей, а ще раз нагадала кожному з присутніх про цінність наших ідеалів та рішучість більшості українців не поступатися у їх захисті і збереженні...



«Ювіляру на пам'ять»

ВЗІРЕЦЬ ЛЮДЯНОСТІ

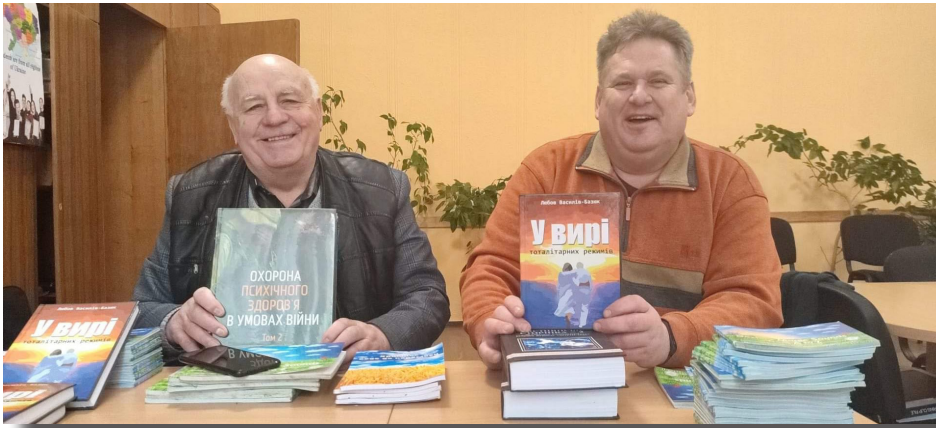
20-го жовтня поточного року Миколі Петровичу Цоколенку виповнилося 75 літ. Дата солідна, дата багато в чому рубіжна. Вона, немов з Говерли власної долі, дозволяє оглянути пройдений шлях, зазирнути за найближчі пагорби такої милої і водночас суворой місцини під назвою Життя.



Майжезасорок років журналістської і письменницької праці доводилося писати про найрізноманітніші персоналії. Моїми героями були повії придніпровських доріг, успішні і не дуже фермери, бомжі великих міст, політики і науковці, очільники УГКЦ та патріарх Філарет, усі президенти, окрім нині діючого. Така поліфонія персонажів навчила шукати в людині найбільш помітну, виразну і позитивну рису. Відома річ, кожен з нас має свої відмінні нахили, здібності та уподобання. І в тому, напевно, сила матінки – природи, що несе в нашу людську спільноту

різноманітних особистостей і, на превеликий жаль, не завжди позитивних.

Так що ж особливо відрізняє у кращий бік від інших директора відокремленого структурного підрозділу "Фаховий коледж електрифікації ДДАЕУ" Миколу Петровича Цоколенка? Хоч за професійним покликанням і належу до загону «інженерів людських душ», але, звісна річ, не наполягатиму на своїй думці. Бо незаперечним є і те, що наш ювіляр має багато-багато зробленого добра і, йому на славу, ще наміченого. Відшукати тут пріоритет особистості не просто. І все ж таки, як на мене, головна позитивна і сильна риса добродія Цоколенка – людяність. Вона у нього не показова, не поширена PR акціями чи самозакоханими засівами постів у соціальних мережах. Вона природна, з душі, з серця і нашої споконвічної української відповідальності перед громадою. Моє око завжди милувало сюжети спілкування Миколи Петровича з людьми. Він вміє бути доброзичливим і приязним як до вахтера у вході до коледжу, так і до колеги-директора спорідненого освітнього закладу, а так само до того, хто здерся набагато вище на соціальній драбині. Між іншим, думається мені, що такий природний дар і усвідомлення моделі своєї поведінки у соціумі є своєрідним захистом Цоколенка від проявів хамства, брутальності та зверхності. Зрозуміло, що бидло завжди так чи інакше виявить себе. Але чомусь переконаний: поводитися звично і з Миколою Петровичем йому буде не дуже зручно.



Людяність цієї людини має багато проявів. Та найбільш виразна, очевидно, у ставленні до колег і студентів. Якось в круговерті буднів цієї страшної війни він промовив мені таку фразу:

- Зараз у мене найперший клопіт про зарплати людей. Адже для багатьох посадовий оклад - єдине джерело фінансових надходжень...

Промовив це знову ж таки без пафосних ноток і самовпевненості самозакоханого керівника. Як на мене, це було так само природно, як дати окрасець хлібини потребувачу. Адже правдива сила доброчинності в її вчасному прояві.

Наскільки знаю, особливо тепле ставлення у директора до студентів-сиріт. Аби забезпечити їх тими матеріальними чинниками, які є в його розпорядженні як керівника - стипендія, житло, Микола Петрович, без перебільшення, працює щодня.

Не так багато людей, мабуть, знає, що майже кожного тижня він у дорозі до фронту. Його праця на перемогу знову ж таки не показна, з його переконань:

**Їде Донбасом вправний шофер
Щоб «руській мір» найшвидше помер
Працює завзято Цоколенко-волонтер!**

А це знову ж таки людяність. Бо сама вона найперше відрізняє нас від північних людоджерів.

Та ще про одну рису не можу не згадати у особі Миколи Петровича Цоколенка, яка так органічно поєднана з його любов'ю до людей, схильністю до добра. Нехай його мова не пересипна афоризмами, влучними порівняннями та потужними ідіомами, але це слово правдивого, я б сказав, народного інтелігента. Я ніколи не чув лайки з його вуст. Спілкуючись з людиною, Цоколенко завжди знаходить вираз невибагливий, але влучний, щирий і, можна сказати, заохочувальний для співрозмовників. Його слово знову ж таки як кусень запашного чорного хліба. На перший погляд, такий простий і несмачний, а насправді набагато корисніший і доброземніший у порівнянні із шкідливим та занадто солодким тістечком.

І ще про одне. Роки неблаганні для кожного з нас. Але є люди, які хочуть і можуть нейтралізувати їх руйнівну силу. У свої сімдесят п'ять він ані ментально, ані за енергетикою особистості абсолютно не схожий на діда. Бо ані посада, ані вдача просто не дозволяють цього. І нехай так буде не менше як до сотки! З ювілеєм, достойнику Миколо Петровичу Цоколенку!

Фідель Сухоніс, шеф-редактор Всеукраїнського щомісячника
«Бористен», голова ДОО НСПУ

ВІТАННЯ ЮВІЛЯРУ!

20 жовтня 2023 року відзначає 75-річний ювілей Микола Петрович Цоколенко, директор відокремленого структурного підрозділу «Фаховий коледж електрифікації Дніпровського аграрно-економічного університету». Сердечно вітаємо Вас із Днем народження!



Ваша трудова діяльність тісно пов'язана з коледжем, після закінчення якого ви починали свій трудовий шлях на посаді заступника директора з адміністративно-господарської роботи, а сьогодні – його очолюєте. Своєю щоденною працею Ви сприяєте втіленню найважливішого завдання – підготовці кваліфікованих кадрів для аграрного сектору економіки держави. Ви ділитеся знаннями, професійною майстерністю, підтримуєте ініціативність і творчий талант студентів. Великих зусиль докладаєте для вдосконалення форм і методів підготовки техніків-електриків, створення належних умов для навчання, а також патріотичного виховання молоді.

Багато років Ви забезпечуєте вміле управління освітньою і виховною діяльністю коледжу, організовуєте творчу роботу викладачів різних поколінь. Вам подарований талант не лише самовідданої праці, а постійного пошуку ідей і способів їх втілення. Ваш винятковий професіоналізм, досвід і лідерські якості й надалі слугуватимуть на благо освіти та рідної України. Нехай невичерпна енергія та оптимізм і надалі будуть вашими супутниками в житті! У цей святковий день щиро зичимо Вам, шановний Миколо Петровичу, міцного козацького здоров'я, родинного щастя, творчої наснаги, подальших успіхів у втіленні Ваших мрій!!!

З повагою ректор
Дніпровського державного
аграрно-економічного університету
академік Анатолій КОБЕЦЬ

Шановний
Миколо Петровичу!

Щиро вітаю Вас з ювілейним Днем народження! Ми знаємо Вас як досвідченого і мудрого керівника, надійного колегу, доброго товариша. Ви вболіваєте за роботи не тільки свого закладу, але й усієї освітянської галузі, про що свідчить, зокрема Ваша активна участь у роботі Ради директорів закладів фахової передвищої освіти Дніпропетровської області.

Ваш багатий досвід, найвищий професіоналізм, почуття громадянської відповідальності, вимогливість у поєднанні з чуйним і уважним ставленням до людей здобули Вам заслужений авторитет, повагу і визнання не тільки згуртованого колективу Фахового коледжу електрифікації Дніпровського державного аграрно-економічного університету, але й усього директорського корпусу області. Вам довіряють, на Вас сподіваються, до Вас приходять за

порадою та допомогою.

У цей знаменний день ще раз від усієї душі бажаю Вам, шановний Миколо Петровичу, подальших успіхів у відповідальній діяльності, довгих років активного життя, міцного здоров'я, щастя і благополуччя!

З повагою



Голова Ради директорів
ЗФПО Дніпропетровської області
Лев ТАБЕРКО
20 жовтня 2023 р.

Шановний
Миколо Петровичу!

Вітаю Вас з поважною датою!
Бажаю міцного здоров'я,
натхнення в роботі,
злагоди в сім'ї та мирного неба!

Бажаю Вам гідної зарплати, хліба
і до хліба та тепла в хаті.
Щоб Ви були здорові й дужі і до
роботи небайдужі.
Щоб Ви були веселі й гарні і забули
стежку до лікарні!

З повагою, в.о. директора ВСП
«НФК ДДАЕУ»,
Олексій ЧЕРЕП



У кожного в житті бувають люди, які справляють особливий вплив життєвий розвиток. Для мене такою людиною став Микола Петрович Цоколенко. На важкому етапі мого становлення як керівника закладу освіти він підставив плече і часто саме своєю мудрістю вгамовував і вгамовує мої занадто палкі ініціативи та реакції. Микола Петрович став моїм наставником і тією людиною, з якою я щодня «звіряю годинника».

Зі святом, Миколо Петровичу!
Многая і благая літа! Перемоги і Миру!

Володимир Зелений, директор ВСП
«Верхньодіпровського фахового коледжу
ДДАЕУ»



З ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ!

Я бажаю Вам добра, В сім'ї
затишку і тепла
Хай задумане здійсниться,
Заплановане звершиться,
Хай здоров'я завжди буде,
Хай шанують Вас всі люди!

Наталія СОКОЛИК,
директор ВСП «Ерастівський фаховий
коледж ім. Е. К. Бродського ДДАЕУ»

Бажаємо благополуччя та
достатку,
Щоб справи всі були в порядку.
Хай посміхається життя,
Та буде кращим майбуття!

Олександр Авраменко, директор ВСП
«Технологічний фаховий коледж ДДАЕУ»



Усміхніться, Миколо
Петровичу,
Адже ранок сьогодні – для Вас!
І в ювілейний день народження
Подарувати хочемо Вам час,
Час для роботи, щоб
примножувати успіх,
Для хобі час, щоб бути завжди
молодим,
Час для любові, щоб на обличчі
квітнув усміх,
Для дружби час, щоб бути
завжди дорогим!

Юрій Рудаков, директор ВСП
«Новомосковський фаховий коледж ДДАЄУ»



З Днем народження вітаєм!
І від нас усіх бажаєм
Миру, радості й любові,
Щоб Господь дав щастя й долі.

Щоб було у Вашій хаті
Сміху й усмішок багато.
Хай у справах таланить
І завжди у всіх щастить!

редакція щомісячника "Бористен"

З Днем
народження!



«Вічная пам'ять»

Український Інститут Освітньої Політики з.Т.
 Ukrainisches Institut fuer Bildungspolitik - Muenchen e.V.
 Zeppelinstr. 67, 81669 Muenchen, Telefon: 089-48-25-32

Пам'яті Андрія Куцана

Управа Українського Інституту Освітньої Політики (УІОП) з глибоким сумом повідомляє, що 3 жовтня 2023 року в Мюнхені відійшов у вічність провідний член Теренового Проводу ОУН(б) в Німеччині та довголітній діяч на громадській ниві



Андрій Куцан - Звідун
(1933-2023)

Покійний народився 26 жовтня 1933 року в Микулинцях, Тернопільська обл., в патріотичній родині. Батьків звали: мама Олена, з дому Чарнецька, батько – Володимир. Обоє народилися в Микулинцях. Також у родині були дві сестри: Романа і Оксана, та брат Олег, останній народився вже в Німеччині. В 1933 році батько був репресований, поляки присудили йому три роки тюрми за те, що розповсюджував націоналістичну літературу.

У вимушену еміграцію 11-річним Андрій виїхав 14 березня 1944 р. з батьками, а сестер не встигли забрати через швидке просування фронту, їх виховала рідна тітка,

й нині живуть в Україні. Скитання біженця Андрія Куцана привело його родину до Німеччини, там вони зупинилися в м.Іммельборні, земля Тюрингія, де німці їх притягнули до примусової роботи.

Після закінчення війни родина подалася до американської зони окупованої Німеччини. Вони знайшли притулок у таборі ДіПі в Берхтесгадені до 1951 р.. В ньому А.Куцан закінчив 6-ий клас народної школи і продовжував навчання в Українській гімназії по різних таборах, а іспит зрілості склав 25 червня 1955 р. в гімназії, що була в Людвігсфельді біля Мюнхену

Св.пам. Андрій вступив до Пласту в 1946 р. в Карльсфельді, а в таборі ДіПі «Орлик» у Берхтесгадені мгр Я.Бенцаль прийняв А.Куцана в 1949 р. до Юнацтва ОУН. Присягу члена ОУН А.Куцан склав у приміщенні будинку на Цепелінштрассе в 1955 р. в присутності д-ра Миколи Філя, після чого відбулася перша особиста зустріч із Провідником Степаном Бандерою.

Вищу освіту А.Куцан почав здобувати за сприяння Архиепископа І.Бучка в Мадриді, де поступив на економічний факультет, а коли вичерпалася стипендія він продовжив вивчати економіку в Гайделберзькому університеті, в Німеччині. Однак, восени 1964 р. А.Куцан змінив напрям своїх студій, він поїхав до Риму вивчати філософію та богослов'я, а завершив ці студії в австрійському університеті в Інсбруку 1970 року.

Під час перебування в Римі А.Куцан був свідком приїзду на 2-ий Ватиканський собор Митрополита Йосифа Сліпого, якого звільнили з російського Гулагу. Своїм історичним виступом перед єпископами з усього світу Патріярх Йосиф Сліпий виступив із закликом надати катакомбній УГКЦ права помісної Церкви у форматі окремого Патріярхату. А.Куцан був свідком та учасником динамічної діяльності Патіярха Йосифа Сліпого, який здвигнув у Римі Собор св.Софії та побудував приміщення, в якому відновив діяльність Богословської Академії, заснував УКУ і створив для кандидатів у священники Колегію св.Софії.

У 1970 р. А.Куцан одружився з донькою Степана Бандери Наталкою. Цивільний шлюб вони заключили в Регенсбурзі, де жили батьки А.Куцана, 22 липня 1970 р. Тоді як церковне вінчання відбулося в Торонто, куди після вбивства Провідника С.Бандери мати Наталки Ярослава Бандера-Опарівська переїхала зі своєю родиною. Подружжя Андрія Куцана й Наталки Бандери поселилося в Мюнхені, а в їхньому шлюбі народилося двоє дітей - Софія і Орест.

Професійно А.Куцан працював програмістом у відомій німецькій авіакомпанії, яка виробляла літаки та гвинтокрили, саме у відділі виробництва гелікоптерів. Світлої пам'яті А.Куцан був активний і на громадській ниві, зокрема в Пласті. Він входив до Дирекції педагогічного Товариства «Рідна Школа» в Мюнхені. Протягом довгих років був керівним членом Управи Українського Інституту Освітньої Політики (УІОП), який був створений в приміщенні на Цепелінштрассе, щоб дбати про збереження політичної й історичної спадщини, яку створили наші великі попередники. Тепер Андрій Куцан приєднався до когорти заслужених і відданих членів визвольного руху, про які наступні покоління зберігатимуть заслужену пошану та вдячну пам'ять.

Управа Українського інституту освітньої політики висловлює глибоке співчуття дітям Покійника Софії й Орестові, та шановній пані Іванці, дружині Андрія у другому шлюбі. Заупокійна Служба Божа в пам'ять спочилого в Бозі Андрія Куцана була відправлена в середу, 11 жовтня 2023 р. о 18-ій годині в катедральному соборі Покрови і св.Апостола Андрія УГКЦ в Мюнхені. Похорон відбувся 12 жовтня 2023 р. о 12:45 на старій частині цвинтаря Вальфрідгоф, де поруч із ним у мирі спочивають сл. пам. Провідник Степан Бандера й Наталка Бандера-Куцан. Вічна їм пам'ять!

Мюнхен, 12 жовтня 2023.
Управа УІОП

Новини "Бористену"

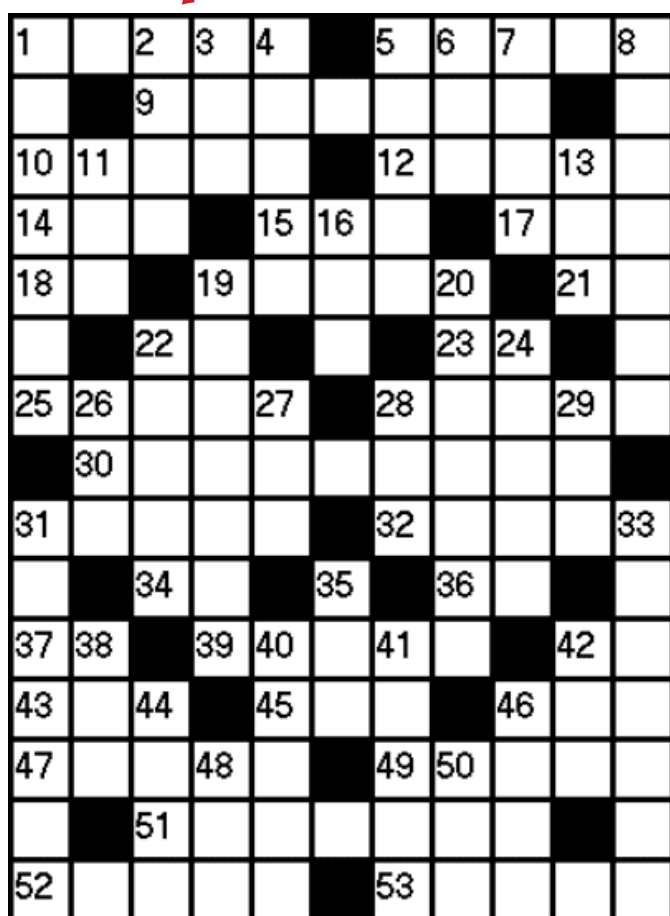
Сьогодні мав виконати гарне і приємне доручення як шеф-редактор щомісячника "Бористен". А саме передати від нашої багатолітньої приятельки і читачки пані Світани книги до Дніпропетровської обласної універсальної наукової бібліотеки.



Роками ця добродійка українка з США, разом зі своєю численною родиною, допомагає отчій землі. Видання з її сімейної бібліотеки відтепер збагатять і книгозбіральню в Дніпрі. Часто це доволі унікальні книжки, видані як в Україні так і за кордоном. Принаймні, науковий секретар Дніпропетровська обласна універсальна наукова бібліотека Юлія Зюлева дивилася на них як на справжній скарб. Щиро дякуємо, дорога рунмамо Світання Черпаха-Свириденко!



Кросвод від "Бористену"



За горизонталлю:

1. Каракурт. 5. Звучання розмови. 9. Загін, організована група, що охороняє кого-, що-небудь. 10. Одиниця генетичної інформації, яка кодує одну амінокислоту. 12. Нанизані на нитку, мотузку, дротину і т. ін. однорідні предмети. 14. Місто у префектурі Ойта в Японії. 15. Рештки перетравленої їжі, що їх викидає кишечник назовні. 17. Місто на півночі Латвії, розташоване на кордоні з Естонією. 18. Заперечення співрозмовників. 19. Невелика закрыта металева посудина для рідини. 21. Марка пістолета. 22. Нота. 23. Кім ... Сен (комуністичний диктатор («великий вождь») Північної Кореї). 25. Жіночий головний убір. 28. Наліт у роті, на губах від спраги. 30. Страва, що готується способом запікання. 31. Трав'яна площадка. 32. Угорський письменник і революціонер, активний учасник громадянських війн у Росії 1918-1921 і Іспанії 1936-1939 років. 34. Мілілітр. 36. ...-... (саме так, розм.).

37. Міністерство оборони. 39. Графік залежності однієї величини від іншої. 42. «Кругле» число. 43. Кінцева частина всіх горизонтальних або похилих рангоутних дерев. 45. Рос. авто. 46. Радянський «джип». 47. Мохаммед... ас-Садат (третій президент Єгипту). 49. Болотисте місце. 51. Фермент, що гідролітично розщеплює крохмаль і глікоген з утворенням декстринів, мальтози і глюкози. 52. Записане мовлення. 53. Посудина для готування кави.

За вертикаллю:

1. Що-небудь, упаковане в паперову чиякусь іншу обгортку для транспортування, перенесення, перевезення або зберігання. 2. Рідкий лід. 3. Западати в 4. Трамвай, що возиться конями. 5. Передня частина шиї. 6. Індіанський народ, що існував на крайньому півдні Південної Америки. 7. Посудина для квітів. 8. Спортивний снаряд тенісиста. 11. Уявні прямі лінії, які проходять через середину якого-небудь тіла чи простору. 13. Купівля й продаж партіями. 16. Амплітудно-частотна характеристика. 19. Енергетичне поле, яке створюється живим організмом. 20. Приміщення у квартирі. 22. Судорожне скорочення м'язів. 24. Злодій, бандит (заст.). 26. «Циганка ...». 27. Ріка в Німеччині, протікає землею Бранденбург. 28. Струнний щипковий музичний інструмент, поширений серед народів Закавказзя, Ірану, Афганістану та інших країн. 29. Загнутий стрижень. 31. Спортсмен, який займається гімнастикою. 33. Штат у США. 35. Отвір, звичайно з заслінкою, для проникнення вниз, усередину чого-небудь. 38. Організація Об'єднаних Націй. 40. Під шестипроменевих коралів родини Poritidae ряду Мадрепорові корали (Scleractinia). 41. Комерційна знижка з усієї суми грошей, що належить за товар. 42. В Україні та деяких інших країнах — ввічлива форма звертання або називання стосовно до осіб чоловічої статі. 44. Птах родини чаплевих. 46. Зменшення в кількості, у вазі чого-небудь при плавленні, горінні, термічній обробці і т. ін. та деяких природних процесах. 48. Космічний зонд. 50. М'ясна страва.



*Всі, хто у цей час боряться зі злом, чинять справи милосердя й уповають на Бога – не будуть Ним залишені, – **Митрополит Епіфаній***



Дорогі брати і сестри! Слава Ісусу Христу!

Цього недільного дня євангельське читання нагадує нам про чудо воскресення Спасителем померлого сина найнської удови. Ця подія відбулася на початку відкритого служіння Христа і стала ще одним явним свідченням Його божественного достоїнства та надзвичайної влади. «Великий пророк постав між нами, – визнають свідки чуда – і Бог відвідав народ Свій» (Лк 7:16).

Безперечно, що саме собою воскресення померлої людини вже має чудесний характер. Бо ані у давні часи, ані тепер ніхто з людей не здатен на подібне. Лише Бог, Який є джерелом життя, може звершувати таке чудо, діючи безпосередньо, як у випадку, про який ми чуємо нині з Євангелія, або діючи через Своїх угодників, як діяв через апостола Петра, коли він воскресив праведну Тавифу.

Однак воскресення сина найнської удови має, як і всяке правдиве чудо Боже, також морально-повчальне значення. Воно є, разом з багатьма іншими прикладами, доказом того, що Бог ніколи не полишає людину в безнадійному стані.

Безперечно, що всяка смерть – це привід до скорботи для рідних і близьких. Але у цьому випадку не випадково підкреслюється, що померлий був єдиним сином і що мати його була удовою. Навіть за умов нашого часу, коли існує система державної допомоги, існують різні благодійні інституції, для самотньої удови життя є матеріально складним. А у ті давні часи жінка, яка залишилася без родини, без чоловіка, без дітей, майже напевно була приречена на крайню бідність.

Наїнська удова не лише втратила сина і ховає його – вона втратила єдину надію у своїй старості, свого піклувальника і годувальника. Всяка мати, яка втрачає свою дитину,

переживає невимовне горе, їй ніби меч проймає душу. Але окрім цього горя найнська удова усвідомлює, що і подальше її життя буде наповненим бідою та скорботою убогості.

Звершуючи чудо, Христос повертає їй не лише померлого сина живим – Він повертає їй надію. Він показує і удові, і свідкам чуда, і всім нам, що навіть смерть не може стати на заваді піклуванню Божому про людину.

Знаючи це, дорогі брати і сестри, ми ніколи не повинні піддаватися спокусі відчаю та зневіри. Якими б важкими не були наше горе та втрати, ми завжди повинні пам'ятати, що в Богові – наша надія і допомога. Що всяка біда і біль, хоча і важкі, але тимчасові, а Господь дає нам дар вічного блаженного буття. Він не просто дає Його нам – Він обіцяє прийняти у Своє Царство кожну людину, яка, взявши хрест свій, піде за Ним, виконуючи Його заповіді. Заради цього піклування про людину Син Божий сходить з небес, звершує Своє служіння, приймає хресні страждання і навіть смерть. Тобто Бог не лише спонукає нас бути терпеливими у стражданнях та випробуваннях – Він Своєю любов'ю до нас засвідчує, віддаючи на хресті життя і через цю жертву звершуючи спасіння. В цей час великих страждань і горя, які зазнає наш народ через війну, принесену ворогом на українську землю, для багатьох безнадія і відчай стають особливою спокусою. Але як і всяку спокусу, і цю ми маємо духовно перемагати, якщо вона приходить до нас. Адже безнадія та відчай за своєю природою є протилежними вірі. Вони так чи інакше спонукають людину відкинути довіру до Бога, відкинути впевненість у Його всемогутності та силі, у Його промислі, тобто в люблячому батьківському піклуванні про світ та про кожного з нас. Через таку спокусу диявол прагне відірвати людину від Бога для того, щоб у зневірі та безнадії легше опанувати її та погубити – як вовк, який намагається відбити вівцю від стада, бо коли вона самотня, то швидше стане його здобиччю.

Безперечно, коли ми є свідками невимовних горя та страждань через втрату рідних і близьких, через смерть невинних, через руйнування, яких завдає російська імперія зла – зростає і спокуса відчаю та зневіри. Але чудо, про яке нагадує нам сьогоднішнє читання, як і безліч інших прикладів Божого піклування про людину – мають допомагати нам долати подібні спокуси. Бог не полишає нас. Його милосердя не обмежується лише цим світом. І ті, хто зазнав невинних страждань, уподібнюються до Самого Спасителя, Який невинно постраждав. Атому, за свідченням Писання, будуть і прославлені з Христом.

Однак не лише у майбутньому віці Бог явить всю велич Своєї любові – Він і у світі цьому являє її, зупиняючи дію зла, викриваючи і караючи його носіїв. І як над злочинцями та тиранами минулого Бог звершив суд, так суд і немилосердне осудження чекає і на нинішніх злочинців, катів та вбивць, а особливо – на їхнього вождя, кремлівського тирана.

А всі, хто у нинішні темні часи не втрачає надії, бореться зі злом, чинить справи милосердя для ближніх, уповає на Бога і довіряє Йому – не будуть залишені чи осоромлені.

Тож нехай Господь кожного з нас оберігає від спокуси відчаю, безнадії та зневіри. І силою Своєю нехай наблизить перемогу правди та явить всім могутність Свою. Щоби і нинішнє покоління, бачачи великі діла Божі, укріпилося у вірі. Амінь.



“Новини”

Предстоятель зустрівся з командувачем Об'єднаних сил ЗСУ Сергієм Наєвим



Блаженніший Митрополит Київський і всієї України Епіфаній зустрівся у своїй резиденції з командувачем Об'єднаних сил Збройних Сил України генерал-лейтенантом Сергієм Наєвим.

У зустрічі також взяли участь начальник Центру морально-психологічного забезпечення командування ОС ЗСУ полковник Євген Коваленко та настоятель гарнізонного храму святителя Миколая Чудотворця, військовий капелан командування ОС ЗСУ підполковник Борис Кутувий.

Під час спілкування йшлося про духовну підтримку українських воїнів, триваюче відбиття російської агресії й звільнення тимчасово окупованих ворогом територій, функціонування гарнізонного храму, суспільно-політичну і релігійну ситуацію в Україні та світі, а також міжнародну допомогу нашої державі.

«Кожному в Україні варто долучатися до боротьби на захист даної нам Богом Батьківщини. Ми маємо вносити свою посильну лепту у досягнення нашої спільної перемоги. Адже коди ми усі єднаємося в молитві до Господа та у добрих справах, то наші зусилля перетворюються на велику силу», – сказав Предстоятель автокефальної Української Православної Церкви.

Відбувся офіційний візит делегації Київської православної богословської академії до Криту

З 6 по 13 жовтня 2023 року, з благословіння Предстоятеля Православної Церкви України Блаженнішого Митрополита Київського і всієї України Епіфанія, відбувся офіційний візит делегації Київської православної богословської академії до закладів вищої богословської освіти та святинь Криту і Греції. Делегацію очолив ректор КПБА, голова Управління духовної освіти і богословської науки професор протоієрей Олександр Трофимлюк. Візит відбувся на запрошення Генерального директора Православної академії Криту (ПАК) доктора Константиноса Зорбаса з нагоди 55-річчя заснування ПАК.

До складу делегації також увійшли проректор із наукової роботи КПБА професор протоієрей Віталій Клос, член Ліги випускників КПБА протоієрей Ігор Янчук, члени Наглядової ради КПБА – голова ГО «Асоціація волонтерських команд України» Богдан Колодій та юрист Максим Макеєв, перекладач Василь Прус.

У перший день візиту представники київської академії відвідали Православну академію Криту, де були прийняті її Генеральним директором професором Константиносом Зорбасом. У ході кількохгодинної зустрічі сторони обговорили можливі шляхи співпраці. Окрім того, делегація зустрілася з науковим співробітником ПАК протоієреєм Димитрієм Катсаносом – президентом Ради християнських церков у Баден-Вюртенберзі (ФРН).

Як відомо, Православна академія Криту (Ορθόδοξος Ακαδημία Κρήτης) – наукова установа Критської Православної Церкви у складі Константинопольського Патріархату. У червні – липні 2016 року на території академії пройшов Святий і великий собор Православної Церкви (Всеправославний собор).

Упродовж трьох днів делегація Київської православної богословської академії знайомилася з установами та відділеннями, що діють у Православній академії Криту. 9 жовтня 2023 року делегація Київської православної богословської академії ознайомилася з діяльністю Інституту богослів'я та екології Православної академії Криту. Делегація КПБА оглянула академічний храм на честь святих рівноапостольних Кирила і Мефодія, лекційні аудиторії та

конференц-зали. Особливе зацікавлення викликала велика конференц-зала академії, де і відбувся Всеправославний собор.

Крім знайомства з ПАК та наукової роботи члени української делегації мали можливість взяти участь у богослужіннях та поклонитися святиням Криту. Так, делегація КПБА 7 жовтня 2023 року відвідала кафедральний собор митрополії Кідонії й Апокорону у місті Ханья на честь свята Введення в храм Пресвятої Богородиці. Напередодні 18-ї неділі після П'ятдесятниці делегація Київської православної богословської академії відвідала жіночий ісіхастирій (грец. місце безмовності, пустинь) на честь Преображення Господнього, розташований на скелях в 15 км від міста Ханья, в районі Агія Кіріак. Він належить до монастиря Хрісопігіс, що знаходиться в місті Ханья. Паломники ознайомилися з храмами обителі і прекрасною бібліотекою та взяли участь у недільній великій вечірні. Після богослужіння делегація мала можливість поспілкуватися з ігуменею монастиря матінкою Теоксенією.

У неділю, 8 жовтня 2023 року, делегація КПБА відвідала Патріарший ставропігійний чоловічий монастир Одигітрія Гонья, зведений на честь Успіння Пресвятої Богородиці, званий також монастирем Божої Матері Одигітрії або Владичиці Ангелів.

Тут ієромонахом Теологосом була звершена недільна рання та Божественна літургія у співслужінні з отцем-ректором Олександром Трофимлюком та у молитовному єднанні з протоієреями Віталієм Клосом і Ігорем Янчуком, генеральним директором Православної академії Криту Константиносом Зорбасом, Богданом Колодієм, Максимом Макеєвом, Василем Прусом та парафіянами обителі. Після Божественної літургії була звершена подячна молитва за керівництво та наукових співробітників Православної академії Криту у 55-у річницю від заснування, а генеральний директор доктор Константинос Зорбас виголосив слово про історичний шлях знаного закладу освіти і науки.

Крім того, пан Константинос подякував протоієрею Олександру Трофимлюку та членом офіційної делегації КПБА за участь у богослужінні та запевнив у постійних молитвах за якнайшвидшу перемогу України над російським агресором.

делегатії Київської православної богословської академії до Православної академії Криту стало урочисте підписання угоди про співпрацю між знаними освітньо-науковими богословськими закладами України та Криту. На завершення перебування в Православній академії Криту делегація Київської православної богословської академії помолилася в академічному храмі на честь святих рівноапостольних Кирила і Мефодія. Тут протоієрей Олександр Трофимлюк звершив молебень за якнайшвидшу перемогу України та подячну молитву за співпрацю освітньо-навчальних установ.



Завершилося богослужіння співом «Многії літа» Предстоятелям Константинопольської й Української Православних Церков, захисникам України та ректорату й учасникам освітнього процесу Київської та Критської академії.

10 жовтня 2023 року делегація Київської православної богословської академії відбула до столиці Криту міста Іракліон. Найперше офіційна делегація відвідала тут Патріарший університет Церковну академію Криту (Р.У.Е.А.С.) – заклад вищої освіти, заснований Міністерством освіти Греції.

Гостей з України зустріли директор академії доктор Арванітіс Христофорос, великий протосинкел Вселенської Патріархії та професор академії архімандрит Теодор Меймаріс, завідувач кафедри візантійської музики Михайл Стронбакіс, численні представники викладацької корпорації. У

ході розмови з професорсько-викладацьким колективом академії були обговорені шляхи співпраці з КПБА. Результатом перемовин стала домовленість про підписання меморандуму про співпрацю між Київською православною богословською академією та Патріаршим університетом Церковною академією Криту.



У другій половині дня 10 жовтня 2023 року делегація Київської православної богословської академії відвідала адміністративний центр Іракліонської архієпископії Православної Церкви Криту. Тут гостей з України прийняв вікарій Предстоятеля Критської Православної Церкви єпископ Кносський Мефодій та протосинкел архімандрит Варфоломій Воятзоглу. Владика повідомив, що архієпископ Іракліонський Євгеній мав велике бажання особисто зустрітися з делегацією провідного закладу вищої духовної освіти України, але в цей день перебуває в Афінах, де супроводжує Вселенського Патріарха Варфоломія.

Протоієрей Олександр Трофимлюк ознайомив присутніх із сучасним станом Православної Церкви України загалом та закладів вищої духовної освіти, зокрема. На честь офіційної делегації Київської православної богословської академії було влаштоване прийняття. Делегація Київської академії відвідала також святині столиці Криту, насамперед кафедральний собор святого Міни на площі Венізелоса у місті Іракліоні. Вклонитися чесній главі святого апостола Тита делегація Київської православної богословської академії змогла у соборі, освяченому на честь святого покровителя Криту – апостола Тита, який у I столітті проповідував на острові християнство. Делегація академії відвідала також церкву святої Катерини Синайської і 13 жовтня 2023 року відбула до України.

Фундація імені Івана Багряного За Українську Україну!



З метою популяризації ідей, творчості та життєвої державницької настанови визначного українця Фундація Івана Багряного (США) та Всеукраїнський щомісячник «Бористен» заснували Відзнаку імені Івана Багряного. Щороку лауреатами стають люди, чії досягнення стали помітними й особливими в різних сферах діяльності: письменники, громадські діячі чи просто жителі міста, які роблять свій особистий внесок у розбудову українського суспільства.

Фундація імені Івана Багряного — неприбуткова добродійна корпорація української діаспори США, утворена з метою впровадження ідей Івана Павловича Багряного через публікацію і поширення його творів, видання книжок, близьких його ідеям